

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51—Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Românii și rugăciunea

de ION AGĂRBICEANU

Făcând o asemănare între noi și alte popoare creștine, vom afla că noi nu suntem așa de înfrățiți cu rugăciunea ca Italianii, Francezii și alte popoare dela Apus, mai ales ca acelea cari ascultă de Biserica Romei. Noi aici în Răsărit, mai mult ascultăm rugăciunile Bisericii, decât ne rugăm noi înșine. La popoarele Catolice din Apus Bisericile sunt deschise ziua întreagă, des de dimineață și până seara târziu. Și rar vei putea intra în ele, ori în ce vreme a zilei, fie la orașe, fie la sate, să nu găsești pe cineva, sau pe mai mulți, rugându-se în Casa Domnului.

La noi cele mai multe Biserici rămân deschise numai Dumineca și în sărbători, cât țin slujbele bisericești. Peste săptămână, în zilele lucrătoare ele stau încuiate.

Este aceasta o datină rea. Noi trebuie să ne obișnuim, ca și alte popoare cari ascultă de Biserica Romei, să ținem bisericile mereu deschise, curate și îngrijite, și de câte ori avem un strop de vreme să intrăm, pentru a ne închina Domnului Isus Hristos, care e totdeauna de față în Bisericile noastre, în sf. Taină a Cuminecăturii, care se păstrează pe Altar. Am văzut la alte popoare catolice muncitori grăbiți, cari nu treceau însă pe lângă Biserică fără să intre pentru câteva clipe și să se închine.

Așa trebuie să ne obișnuim și noi, pentru ca Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, să nu se simtă străin, părăsit și uitat în Bisericile noastre. Iar o apropiere zilnică de Mântuitorul, e de cel mai mare folos pentru noi.

Noi avem pentru ce să ne rugăm! Nu numai pentru necazurile noastre, ci și pentru neamul nostru întreg, care, cu a-

(continuare în pag. 2-a)

DUMINECA II-A DUPĂ ÎNĂLTAREA SF. CRUCI

Iubirea deaproapelui

Legea mozaică îngăduia să plătești răul cu rău și să-ți urăști vrășmașii cari și ei te urăsc. (vezi Matei 5.38.43).

În legea nouă—legea iubirii!—răzbunarea este faptă cu totul oprită. Hristos spune ucenicilor săi din toate vremurile, că nu-i deajuns să faci bine pentru bine, ci să faci bine și pentru rău; să fie iubitori și față de vrășmașii lor (Luca 6,32-35).

Porunca de-a ne iubi frățește unii pe alții are o însemnătate deosebită dată ei de Hristos însuși: „Aceasta este porunca mea să vă iubiți unul cu altul, cum v'am iubit eu pe voi” (Ioan 15.12).

Dragostea frățească are să fie caracteristica ucenicilor săi adevărați: „Întru aceasta vor cunoaște toți că ai mei ucenici sunteți, de veți avea dragoste între voi”. (Ioan 13 35).

Lipsa iubirii frăției va fi sunetul falsității creștinilor, oricât le-ar fi de cuvioasă înfățișarea. Porunca lui Isus este deci întâiul motiv de a ne iubi deaproapele.

Al doilea îndemn este pilda Celui ce „mergea din loc în loc, binefacând și vindecând pe toți”. (Fapte 10.38). Răsplătit cu ură ucigașă, El scuză pe călăii săi: „Părinte iartă-le lor că nu știu ce fac”. (Luca 23.34).

Al treilea îndemn ni-l îmbie făgăduințele și amenințările lui Isus. Sentință fără de apel, dela ultima judecată dumnezeiască va depinde de faptele dragostei frățești pe care am practicat-o ori am nesocotit-o: „Veniți binecuvântații părintelui meu... că am flămânzit și mi-ați dat de am mâncat...” Cei sgârșiți și egoiști vor auzi cu spaimă lăpădarea lor: „Duceți-vă dela mine blestemaților... că am flămânzit și nu mi-ați dat să mânc...” (Matei 25,34-43).

Dragostea frățească trebuie să fie suprafirească adică să se bazeze pe credință. Atunci în deaproapele vom prețui — nu fața plăcută, nu glasul melodios, nu vorbirea lui glumeată, nu cuvintele lui istețe, nu dărnicia ori renumirea lui — ci mai presus de acestea vom vedea și vom socoti în el a) chipul și asemănarea lui Dumnezeu b) moșteanul fericirii cerești c) pe Hristos însuși care s'a identificat cu cei mici: „Întru cât ați făcut unuia dintre acești frați mai mici a-mei mie ați făcut” (Matei 25,40).

Acestea calități le găsim în toți oamenii. Vom putea să-i iubim pe toți fără alegere. Iubirea va fi atunci și generală.

Dragostea trebuie să fie încă lucrătoare. Să nu se mărginească la emoțiile unei inimi compătimitoare ci să se vădească în fapte externe de sfătuire, de ajutoare cu mâinile și cu punga.

Să fie apoi prevenitoare. Atență și săritoare la nevoile altora, caută ocaziile de îndemnare, nu așteaptă să fie rugată când cunoaște rănilile ce doresc bandaj.

Calicii și infirmii pot și ei să-și arate iubirea frățească ajutorând cu rugăciunile lor către Dumnezeu Monarhul lumii. neajuns în dărnicie.

În fața mizeriilor omenești necredinciosul cu dispreț înfruntă: „Malmuțoilor cât sunteți de scârboși!”. Apoi pleacă mai departe.

Cel credincios cu compătimire suspină: „Fraților, cât suntem de nefericiți, sărmanii de noi”. Și pune mâna să ajutoreze.

Păr. TEOFIL

Cel ce iubește pe fratele său, în lumină petrece, și sminteală întru dansul nu este.

Iar cel ce urăște pe fratele său întru întunec este și întru întunec umblă, și nu știe încotro merge, căci întunecul a orbit ochii lui (I Ioan 2,10-11.)

MELODIE

de G. B. SĂNTIONEANU

Inserarca, pe furiș se cuibărește în căsuța mea strâmtă, aruncându-și mantia sură peste praful cărților aruncate în desordine, pe măsura rotundă.

Ochii trudiți, de fuga pe drumul cuvintelor sămănate pe file de carte, nu mai pot descifra ideile tuiburate de înserare și se desprind cufundându-se în adâncurile intimității.

Un somn treaz a pus stăpânire pe mine. Gândul besmetic aleargă fără control peste putrezimea deșertăciunii. O plămădeală făcută din aluaturi streine, încep să dospească trezind simțurile.

Glasul lor, pe strune dezacordate de gânduri, își încep simfonia revoltată.

Și...am dat ascultare melodiilor. M'am aruncat orbește în hora pornită pe fîgașul arătat de cântarea simțurilor. La început, falsitatea adevărului, m'a făcut să-mi pară dansul frumos și'n sunetul acestor melodii m'am simțit fericit.

Dar, vai! Amarnică a fost înșelăciunea. Melodiile cântate pe aceleași coarde au devenit desgustătoare.

Caldura păcatului a cuprins întreaga mea ființă, făcând ca tot ce-a fost frumos să dispară părjolit în focul mistuitor al plăcerilor deșarte.

Vlăgut de puterea trupului și schilodit sufletește, în urma ascultării melodiilor scoase din harfa simțurilor, am rămas un morman de ruine.

E mult de atunci. Azi, sunt altul. Peste grămada de ruine, s'a abătut o rază de lumină, pornită din țăriile fără margini, făcând să vibreze o cordă rămasă neatinsă. O nouă melodie a început să pună stăpânire pe mine. Dar e o melodie divină, ce s'a cântat, se cântă și se va cânta de-a lungul...

(continuare în pagina 2-a)

A. BESSIERES; SERS

PENTRU INIMA COPILOR

Românii și rugăciunea

jutorul lui Dumnezeu s'a văzut adunat tr'o singură Țară. Suntem datori să-i mulțumim lui Dumnezeu neîncetat pentru acest mare bine ce ne-a făcut, și să-L rugăm să ne scape de primejdii în viitor.

Dar trebuie să ne rugăm și pentru Biserica noastră românească unită cu Roma, pentru paza, apărarea și întărirea ei.

Această Biserică a adus mult folos neamului românesc în trecut și-i va aduce și mai mult în viitor. Un semn și o dovadă că ascultăm de Biserica cea adevărată a lui Hristos, trebuie să fie și rugăciunea mai multă pe cari noi credincioșii ei, o înălțăm către Dumnezeu.

Cei tineri luați aminte

Un învățat din vremea demult spune: „Tinerii au moartea în dosul lor, în vreme ce bătrânii o au în față și trebuie să ne temem mai mult de dușmanul dinapoi decât cel din față“. Tineretea este așa de zburdalnică și fără griji. Ea cuprinde totul fără să se gândească că va veni o vreme când va trebui să deie seama de toate faptele ei.

Tinerilor, nu lăsați numai pe cei bătrâni să privească moartea în față. Intoarce-ți privirea și voi spre ea și întocmiți faptele voastre în așa fel ca atunci când ea își va înfige gheara, să nu fie prea târziu de a vă dobândi fericirea veșnică.

Religia este oare trebuincioasă?

Aceasta întrebare și-a pus-o un oarecare domn.

El zicea: „oamenii au atâtea păreri despre religie încât m'am desgustat. Mai bine trăiesc fără nici o religie“.

Un creștin care-l auzi, zise: „Dacă este așa atunci să nu uitați ce judecă oamenii despre mâncare. Uni zic că e bine să mănânci numai carne; alții dinpotriva spun că numai legumele sunt mai bune; uni spun că nu-i bine să bei vin la masă iar, alți îl acceptă. Oare dumneata pentru toate acestea păreri vei trăi fără să mănânci?“ Celălalt tăcu văzând că dreptatea e de partea creștinului.

Slujba celor mari și a căpeteniilor

Slujitorul Hristos. Chemarea servitorului lui Iehova

„Și acum vorbește Iehova: El care m'a alcătuit în sânul maicii mele spre a fi Servitorul său: „Iată Servitorul meu... într'u carele mi-se înveselește sufletul! El nu va sbiera nicicând. Nu va frânge trestia zdrelită nici nu va stinge fitilul ce fumegă. Va vesti dreptatea și adevărul. Și nu va slăbi nicidecât.“

Portretul lui Hristos dictat acelui Dante biblic care a fost Isaia.

El va servi. Numele lui va fi „Servitorul“. Servitor smerit și blând, Slujitor neînfricat a tot ce-i drept și adevărat, până la moarte. Ori, el era Căpetenia (Șeful), unicul, Modelul.

**

— „Vrem căpetenii ca să ne izbăvească de parsitism, de „profitarism“, de anarhie—strigă prorocii (augurii) noștrii. Căpetenii cari să restaureze „forțele spirituale“ ale acestei lumi fără suflet, căci criza universală în care se sbate omenimea este mai degrabă „o criză spirituală decât una materială“.

— „Materialismul, iată vrăjmașul!“

„Ori ne îndreptăm ori ne cufundăm!“

Dar, oare noi gata suntem a servi după cum cere însuși legea Șefului Suprem, legea lui Dumnezeu?

Nu? — Atunci să încetăm de-a imita pe copiii ce plâng deasupra jucăriilor înstrâmbate de ei.

Un șef, Hristos, muncitor tâmplar „a reușit să cucerească lumea întreagă“ (H. Bergson *Les Deux Sources*. Isbândă pe care n'a ajuns-o Stoicismul însuși cu toate că împăratul Marc Aureliu a fost dintre a-i lui. Hristos nu s'a folosit spre aceasta nici de catapulte (mașini de aruncat pietre și săgeți, folosite de Romani în războaie) nici de plebiscite. El a fost adevărată căpetenie.

Servitor al tuturor făcându-se,

oamenii îl serviră până la triumf spre al urma din a lor „materialitate“ și a face să înflorească într'o lume scârboasă „o omenire divină“ (H. Bergson, *Tot acolo*.) Noi am alungat Servitorul. Rezultat:

„Cu greu vom întâlni dela Potop încoace o criză spirituală și materială atât de adâncă și atât de universală“ (Pius XII. *Caritate Christi*) „Fiindcă omul e în criză de aceea toate activitățile omenești sunt în desordine“.

Omenimea a uitat noțiunea în jurul căreia gravitează menirea ei ca sistemul planetar în jurul soarelui: *A servi*.

Când soarele își perde calea, lumea se întoarce într'un haos.

Trad. T. HERINEANU

Melodie

(continuare din pagina 1-a)

gul veacurilor.

E melodia vieții fără capăt. In acordurile ei sălășluște fericirea fără sfârșit căci cântecul a fost îndulcit prin picăturile de sânge ce sau scurs din ranele celui care s'a răstignit pentru Răscumpărarea omenirii.

Azi înțeleg, că cei care ascultă acest cântec vieța le va fi o frumoasă melodie.

IN DRUMUL VIETII

Nu te crede mai bun decât alții, ca nu cumva să fii socotit mai rău în ochi lui Dumnezeu, care știe ce este în inima omului.

**

Nu te încrede în puterile tale. ci razămă-ți nădejdea ta în Domnul.

**

Ce fericit și înțelept este acela. care se silește să trăiască astfel în vieța, cum dorește să fie găsit în ceasul morții.

**

Pentru o mică tulburare s'au dificultate, să nu-ți treacă prin gând ate îndepărta de Domnul.

Impotrivire lumii.

Vă păziți de oameni (Mat. 10,17.)

Să vedem, în ce chip poate învinge omul lumea. Deavolul este un dușman mare, dar mai mare e lumea, căci necuratul se folosește de oamenii cei răi. — sub care se înțelege lumea — și prin care se bucură de atâtea învingeri astăzi. Mântuitorul ne spune să ne ferim mai tare de lume decât de deavol: *Vă păziți de oameni* (Matei 10,17). Oamenii de multe ori sunt mai răi, decât dracii, pentru că deavolii fug de rugăciune sau când rostești numele lui Isus și al Mariei, dar când tovarăși cei răi îndeamnă pe unul la păcat, ei nu înceată, chiar de le răspunde acela cu un cuvânt potrivit, ba cu atât mai tare- l batjocorește numindu-l om

de rând și incult, care nu e bun de nimica. și dacă nu pot să aducă contra lui nimic, îl numesc fariseu, zic că numai se arată evlavios.

Sufletele slabe, ca să nu mai audă atâtea batjocuri, se unesc cu acești servi ai satanei, întorcându-se iarăș la vieța lor păcătoasă de mai înainte.

Înțelege omule, că vrând să trăești virtuos neîncetat vei fi batjocorit și disprețuit de dușmani: *Urită e celul fărădelege calea cea dreaptă* (Pilde 29,27.)

Cine duce o vieța destrăbălată, nu poate suferi privirea celui evlavios, și pentru ce? Pentru că purtarea celui evlavios este o mustrare continuă pentru el, de aceea ar vrea ca toți să se poarte ca el, ca să scape de neliniștea ce i-o pricinuește purtarea bună a altora. Zice apostolul: *Toți, care voesc să*

trăiască cu evlavie în Isus Hristos, vor fi prigoniți (II Tim. 3,12). Sfinții toți au avut parte de suferințe. Și cine e mai sfânt, ca Isus Hristos? Și totuși în așa măsură l-a persecutat lumea încât a murit pe cruce în chinurile cele mai crâncene.

Nici nu poate fi altfel, pentru că principiile lumii acesteia se lovesc în capete cu învățăturile lui Isus Hristos: *Înțelepciunea lumii aceștea nebunie este la Dumnezeu* (I Cor. 3,19). Lumea din contră, ține de nebunie ceiace Isus socotește lucru prețios, cum sunt crucea, durerile, umilirile: *Cuvântul crucii celor peritori nebunie este* (I Cor. 1,18). Prin urmare, când cei răi ne blastămă, și ne defaimă, noi să ne mângăem, cu gândul, că Dumnezeu ne binecuvântă și laudă. *Blestema-vor ei și tu vei binecuvânta*. (ps. 108,28). Nu este de ajuns că ne laudă Dumnezeu. Maria, toți îngerii, toți sfinții și toți

Jertfa dragostei

Săptămâna trecută, când am stat de vorcă cu voi, dragi copii, v'am promis că vă voi spune din când în când câte o istorioară.

Astăzi mai scot încă una din sacul fără fund pe care îl țin la îndemână.

Mai demult, când eram fetiță mică, bunica, fie ertată, mi-a spus această istorioară, iar azi la rândul meu v'o spun și eu. Să fiți atenți și să învățați și voi ceva din ea.

Cică, într'o țară îndepărtată s'a pornit o mare revoluție, de nu sta peatră pe peatră, și omul umbla cu zilele în mână, neștiind când răutatea semenilor săi, se v'a abate asupra lui schilodindu-l s'au luându-i chiar vieța.

Răzvrătiții, aveau ca șef un bărbat tiran și crud fără perechie. Într'o noapte a dat năvală cu ceata lui de năvălitori asupra unui sat liniștit ce dormea întră două dealuri, străjuit de luna ce revărsa peste el raze ergintii. Într'o clipă, satul liniștit, a fost făcut într'o mare de flăcări. Copii, femeii și bărbați, care nau putut fugii au fost făcuți prizonieri și uni omorâți.

O familie compusă din cinci copii a fost și ea trezită de zarva mare care se făcu și speriați numai în cămașă fugiră în pădurea din apropiere. Tatăl familiei care vroia să mai salveze ceva din cele adunate cu trudă, rămase mai îndărăt și fu făcut prizonier de către jefuitori.

În această familie era un copil de 12 ani. Era cel mai mare dintre frați. Auzi că tatăl său fu făcut prizonier și se duse la șeful răsculaților; căruia îi ceru ca să-l elibereze pe tatăl său, căci el v'a rămânea în locul lui.

Șeful, deși avea o inimă de piatră, se muie, când văzu dragostea acestui copil și-i eliberă pe amândoi; ba le-a mai dat și daruri și merinde pentru familia lor.

Iubiți-vă și voi părinții așa cum a iubit acest copil pe tatăl său.

M. Moțu

23.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN T. FLOREA
fost misionar adventist

Sectarii vorbesc cu două înțelesuri

De-ți vorbește plăcut, nu-l crede, căci șapte uri sunt în inima sa (Pildele 26,25).

Fățarnicia este una din cele mai veninoase arme ale diavolului.

În această haină a răufăcătorilor se pun la cale multe și mari planuri ca să distrugă pacea, bucuria și fericirea persoanelor, familiilor, Bisericii, Țărilor și societății întregi.

De aceea sfânta Scriptură face atente Autoritățile de stat și bisericesti, să facă cercetare minuțioasă sectarilor, căci aceștia sunt *lupi îmbrăcați în piei de oi*. Ei vorbesc foarte plăcut și dulce, dar în inimile lor sunt șapte uri, cari nu se pot observa decât dacă li se face operația inimii. Atunci se văd cum stau ascunși puții de basilisc cei cu ochii scânteetori și fermecători, a căror privire cauzează moartea. Aceștia captivează inimile și sufletele chiar a unor persoane din conducerea Statului.

Baptiștii și adevărații s'au știut măguli atât de fin în fața Ministerului Cultelor și Artelor, încât au obținut libertatea cultului prin înșelăciune. A se citi în Monitorul Oficial del 9 Iulie 1921, pag. 2355. Circulara (Ministerul Cultelor și Artelor Direcția Generală a Cultelor No. 32950; Idem No. 38179 din 21 August 1922 No. 2143 din 17 Ianuarie 1922. Acestea au continuitate valabilă și azi.

Adventiștii tolerați au declarat Ministerului Cultelor și Artelor astfel:

„In ce privește poziția noastră față de Biserica de Stat și de slujitorii ei, noi am fost întotdeauna respectuoși și pașnici, și niciodată provocatori”. (Acte și Memorii referitoare la situația comunității evanghelice adventiste din România, București, pag. 27 IV.) Acest Memoriu a fost înaintat Ministerului Cultelor și Artelor în luna Decembrie 1920.

„Toți adventiștii au fost instruiți să fie cât mai respectuoși către fețele bisericesti”. (Idem 47 V).

„In toate cărțile, broșurile și revistele publicate de noi Adventiștii nu se găsește nici măcar un rând cu expresii... sau atacuri contra Bisericii Ortodoxe. Nici în vorbire, nici în scris noi nu predicăm astfel; ci numai predicăm Evanghelia cu cuvântul și fapta” [Idem pag. 60].

Baptiștii au primit libertatea cultului pe motivul că au fost tolerați și de statul Maghiar. (Adresa președintelui Uniunii Comunităților Baptiste din România, Constantin Adorean, trimisă Ministerului Cultelor și Artelor, sub No. 2143 din 17 Ianuarie 1922).

Acum vom ridica vălul care acopere acestea minciuni grosolane, vom scărmana și bate puțin în doctrina sectară, ca să vadă și să înțeleagă toți Românii cari își iubesc din inimă și cu tot sufletul Biserica și Neamul, că în inima sectarismului este ura de moarte contra Bisericii și a Statului, Vom vedea cum ies viper-urile la suprafață și n'au unde să se ascundă, de aceea trebuie să fie stărpite.

În România sunt 10 secte de adventiști cu organizație aparte fiecare, cu diferite nume și țin sâmbăta. Una dintre acestea a primit libertatea cultului.

Baptiștii sunt de două feluri: Toleranți și subversivi.

Sectele tolerate dominează. Stau liniștite și fără nici o grijă, deși sunt tot atât de periculoase ca și acelea cari sunt interzise.

Scoatem la suprafață doctrina sectară a adventiștilor și baptiștilor toleranți, precum și a unora dintre cei subversivi.

Iată cum învață adventiștii toleranți:

„Preoții sfășie sufl. tele ca un leu ce urlă când pradă” (Semnele Timpului II No. 10 pag. 148 col. st.).

„Preoții sunt hiene” (Hienele sunt animale sălbatice de o cruzime fără margini. Pătrund noaptea în cimitire și desgropă morții: N. A.) (S. T. III Nr. 7 pag. 107).

„Preoții sunt mercenari șireți” (S. T. VI Nr. 5 pag. 74.)

„Preoții sunt lupi cu caracter de lup” (S. T. 5* Nr. 7-8 pag. 121.)

„Preoții sunt molipsiți de Duhul cel rău” [S. T. VII Nr. 4 p. 55.)

Adventiștii reformiști învață că : „Preoții au pornirile unei fiare. Diavolul îi stăpânește” (Păzitorul Adevărului I Nr. 2 p. 24.)

Adventiștii toleranți învață: „Preoții și Teologii ortodocși și catolici și-au dat mâna în predicarea necredinței. Fără temere de Dumnezeu și rușine de oameni tăgăduesc cuvântul scripturilor lui Dumnezeu și declară, că legea lui Dumnezeu, cunoscutele zece porunci, pe cari le-am învățat cu toții încă din copilărie, s'ar fi desființat și deci n'ar mai trebui ținute de oameni” [S. T. VII Nr. 7 pag. 99.)

„Preoții, slugile satanei, chiar de pe amvoanele bisericilor predică minciuna, că legea celor zece porunci s'ar fi desființat! Aceasta este lucrarea diavolului” [S. T. VII Nr. 6 pag. 87.)

Acum vin și baptiștii cu doctrina lor și-i pun vârf astfel: „La o con-

ferință baptistă din Budapesta în ziua de 19 Septembrie 1926 baptiștii au hotărât ca în fiecare an; la Dumineca întâia din Februarie; să se roage pentru căderea bisericii ortodoxe române și triumful baptismlului” (Dr. Grigorie Gh. Comșa Episcopul Aradului, publ. în Biblioteca creștinului ortodox Nr. 68, „Zece ani de luptă împotriva baptiștilor” pag. 8.)

Și ca o împlinire mai tragică, baptiștii scriu în calendarul baptist pe anul 1926, apărut în Arad, pag. 56, că „episcopii ar trebui împușcați.” (Profesor, V. Popescu, publicat în Biblioteca creștinului ortodox Nr. 80, pag. 6)

Intrebăm. Când au vorbit sectarii adevărul? Înainte de a li se da libertatea cultului sau acum?

Iată oamenii cu două fețe! Ei înduc în eroare: pe cel matur ca și pe cel mai naiv copil; pe cel talentat ca și pe cel neînvățat.

Ministerul Cultelor și Artelor să ia măsuri acum când flacăra focului sectar a aprins și distrus credința adevărată din multe suflete.

Nu știu însă, conducătorii Bisericii sunt neputincioși în fața atacurilor sectare sau nu-i cunosc?!

Caută să fii bun din tinerețe

Un pustnic se coborî din munți unde s'a retras, și s'a dus în cetatea împăratului. Dar pe când trecea pe la palat, împăratul îl zări dela fereastră, îi plăcu înfățișarea impunătoare a pustnicului și-l chemă la dânsul.

Mirat și mulțumit de răspunsurile înțelepte ce dedea pustnicul, împăratul îl rugă să stea la palat și-i clădi chiar în mijlocul grădinei împărătești o casuță.

Împăratul acela avea, însă, un fiu, care era un tânăr rău, încăpăținat și pornit spre cruzime. În zadar se chinuise el și toți sfetnicii și înțelepții împărăției, ca să-l pue pe calea cea bună.

Atunci împăratul își zise: „Se poate ca bătrânul pustnic să găsească vreun mijloc de îndreptare al fiului meu.” De aceea, îl dete pe mâinile pustnicului, ca să aibă grije de el și să-i dea o creștere bună.

Pustnicul pofti pe tânărul cu porniri rele să se plimbe puțin împreună prin grădinile împărătești.

Plimbându-se ei așa, pustnicul se opri înaintea unui co-

păcel de care se temea toată lumea. deoarece din vreme în vreme făcea fructe amare și chiar otrăvitoare. Copăcelul acela era cu desăvârșire gol, nerămânând pe dânsul decât două frunze.

Pustnicul zise feciorului de împărat: „Rupe o frunză, mănânc'o și spune-mi ce gust are.”

Dar prințul abia mușcă din ea, că se strâmbă la față o scuiță și strigă plin de mânie: „Ptui! încă de pe acum e adevărată otravă! Ce are să fie când mai crește copăcelul!” Și nici una, nici două, scoase copăcelul din rădăcini și-l călcă în picioare.

„Ei, tinere, îi zise atunci pustnicul, s'ar putea să vie o vreme când și supușii tăi să zică: „Încă de acum din tinerețe acest moștenitor al împăratului e adevărat otravă, dar cât de rău și de vătămător are să fie, când crește mai mare! Și n'au să-ți dea pe mâinile tale împărăția, ci au să-ți facă poate, ceiace ai făcut tu copăcelului.”

Cuvintele acestea pătrunseră în inima prințului mult mai adânc decât toate sfaturile și învățăturile ce i se dădură până atunci. Din ziua aceea se schimbă, se lăsă de apucăturile rele și deveni un tânăr draguț, bun la suflet și sânguitor. Iară după moartea tatălui său cârmui împărăția cu înțelepciune, devenind un adevărat părinte al poporului.

AVIZ

In Biserica „Bunavestire” din Cluj Str. Chintăului 51, se va ținea un curs de Sfinte misiuni, începând de Sâmbătă 8 Oct. până în 16 Oct. curent.

Predicatorul va fi călugărul bazilian, pâr. ieromonah Gavril Fogaș dela Mănăstirea Obreja.

Programul detaliat se va publica în numărul viitor. De acum anunțăm doar că predicile principale, în zile de lucru, vor fi cele ținute în cadrul slujbei de seară la oarele 6.

Dela acestea sfinte deprinderi sufletești nu este iertat să lipsească fără motiv grav nici un credincios din parohie, ba se recomandă oricărui creștin din Cluj care își prețuiește sufletul.

oameni cinstiți? Să lăsăm pe cei păcătoși să vorbească ce le place; iar noi, să continuăm a face și mai departe bucurie lui Dumnezeu care se mulțumește față de acela, care-i servește lui cu credință. Cu cât vom întâlni mai multă împotrivire și greutate în deprinderea binelui cu atât mai mare va fi plăcerea lui Dumnezeu și vrednicia noastră. Să ne închipuim că în lumea aceasta ar fi numai Dumnezeu și noi. Să lăsăm să-și bată, cei răi joc de noi, să-l lăsăm în plata cerului, iar noi să mulțumim lui Dumnezeu, pentru lumina, ce ne o dă, și de care pe cei răi îi lipsește; să ne continuăm drumul cel bun, mărturisind că suntem creștini fără a ne fi rușine. Ori cine se va rușina de mine și de cuvintele mele și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru mărire sa (Luca 9,26)

Dacă vrem să fim fericiți, trebuie să fim gata

la orice suferință, trebuie să ne silim: Strâmtă e poarta care duce la vieță (Matei 7,14). Împărăția ceriului se stăpânește și cei ce se silesc o apucă pe ea (Matei 11, 12)

Dacă vrem să ne deprindem cu binele nu este alt chip de a reuși, decât a porni la luptă, contra firii noastre care ne tulbură pacea. Din vreme trebuie să ne silim, ca să desrădăcinăm obiceiurile cele rele, și să sădăm cele bune; căci odată binele devenit, datină vom putea mai ușor să luăm seamă la legea lui Dumnezeu ba va fi și o plăcere s'o ținem. Domnul a zis către sfânta Brigitta, că cel ce în deprinderea virtuții suferă cu curaj primele împunsături, de spini, acelaia chiar și spini i se prefac în roze.

Fii treaz iubite creștine! Isus Hristos îți vorbește precum a vorbit slăbănogului: Iată te-ai făcut

sănătos, de acum să nu mai păcătuiești ca să nu fie fle mal rău (Ioan 5,14) Sf. Bernard zice: „o cădere nu e așa de rea, ca o recădere” Vai de cei ce umblă în calea Domnului și apoi se abat dela ea. Domnul zice: Val vouă fil părăsitori (Isaia 30,1). Aceștia vor fi pedepsiți ca unii, ce se pun contra lumii. El au stat în contra lumii (Iov 24,13). Pedepsea acestor răsvrăitori, cărora Dumnezeu le-a dat o cunoștință legată și care după aceia sunt nerecunoscători, stă în aceea, că rămân orbi, și își sfârșesc vieța în păcate. Drep-tul, dacă se va abate de la dreptatea sa și se va purta cu nedreptate, toate faptele lui bune, ce va fi tăcut, nu se vor pomeni: ci întru păcatele sale va muri. (Iezech. 18,24).

de Sf. Alfons M. de Liguori

Hazuri

RĂU DE TOT

- Ce mai faci, prietene?
 - Ce să fac? Rău destul.
- Am atâtea datorii de nu pot dormi nici noaptea.
- Și atunci ce faci?
 - Dorm ziua.

RĂZBUNARE

Un țigan ce mergea pe jos este ajuns din urmă de un român.

Românul: Măi țigane, ce-a vorbit badea Ioan cu tine de s'a oprit cu căruța?

Țiganul: M'a chemat să mă urc în căruța.

Românul: Și de ce nu te-ai urcat?

Țiganul: Apoi să vezi dumneata; i-am cerut aseară să-mi dea o bucată de slănină și n'a vrut. Și acuma de aceia nu m'am urcat în căruța ca să mă răzbun pe el.

EXPLICAȚIE

- Măi Vasile, de ce stă barza într'un picior?
- Pentru că dacă-l ridică și pe celălalt cade!

REAZIM

- Tăticule, ce faci?
- Văruiesc tavanul camerei.
- Ține-te că vreau să iau scara.
- De ce să mă țin?
- De coada periei...

CAUZĂ

- Ști tu să-mi spui de ce se învârteste pământul?
- Știu?
- Ia'n să te aud!
- Pontruca ai golit prea multe pahare...

INTREBARE

- Știți cu ce se hrănesc pești cei mari de prin oceane?
- Cu ce?
- Cu sardele!
- Dar cum deschid cutiile?

SFAT

- Mămică, ce faci?
- Topesc grăsime de porc.
- Și ce ai să faci cu jumărilor?
- O să le mâncăm.
- De ce nu le sameni?
- Pentru ce?
- Ca să crească porci...

GĂZDUIRE

- **Gazda:** Până când rămâi la noi?
- **Musatirul:** Până când vrei Dumneata.
- **Gazda:** Cum? Și plecați...

Homo sum: Humani nil a me alienum puto

„Sunt om și nimica din ce-iace-i omenesc nu mi-e strein“ Aceasta a fost și deviza medicului J. E. de VRY, omul pentru care nimic din ce-iace a fost omenesc nu i-a fost strein și care a lucrat, fără încetare toată ziua.

Doctorul J. E. de Vry s'a născut la 31 Ianuarie 1813 la Rotterdam. La 20 de ani a trebuit să înlocuiască pe tatăl său la conducerea farmaciei și devine susținătorul mamei sale și a numeroasei sale familii.

Cum munca din farmacie era pentru el o muncă intelectuală insuficientă, se apucă să traducă „Tratamentul de chimie analitică“ a lui Ross. Astfel intră în legătură cu Ross, ce-iace i-a dat prilejul să vină în contact cu specialiștii cei mai de seamă din epoca aceia.

Vry se înscrie ca student la Academia din Leyda și consacrand studiilor orele obișnuit rezervate somnului își luă în doi ani titlul de doctor. În urma morții subite a soției sale, el se consacră științei care a constituit apoi singurul scop al vieții sale. În 1857 fu numit inspector al întreprinderilor chimice din Iava. Munca efectuată de acest om este surprinzătoare. El făcu din farmacie o profesie științifică și tot el, în 1845, „cu mult înainte de Pasteur, demonstrează cu dovezi palpabile că vieța provine din vieța“.

Investigațiile întreprinse asupra comorilor vegetației tropicale l'au dus la cercetarea chininei care a rămas obiectul principal al cercetărilor sale.

Obligat din motive de sănătate să părăsească regiunea tropicală, se stabili la Haga, unde organizează un laborator de chimie consacrat regiunilor tropicale. Grație noilor sale metode de cercetare și de lucru, Vry obține în 1882 decorația de cavalier al ordinului leului Neerlandez. Guvernul francez și cel englez îl decoraseră cu mult înainte.

Vry deveni popular prin descoperirea picăturilor de chinină. Și se citează adeseori această frază din testamentul său: „Se pretinde că am lansat aceste picături de chinină pentru a câștiga bani și pentru a profita. Cred că trebuie să afirm că acest lucru nu e adevărat și că tot ce-am făcut în aceasta chestiune am făcut desinteresat.“

Timp de 60 de ani Vry s'a consacrat intereselor științei și ale umanității (24)

Citiți plătiți și răspândiți

„VIEȚA CREȘTINĂ“

Uniți prin iubire

Indemnați fiind de puterea iubirei, două suflete tinere și dornice de vieța căminului fericit, și-au dat mâna, pentru a se călăuzi unul pe altul pe cărarea vieții.

Domnișoara Anuța Drumereschi, fată plăpândă și modestă, cu sufletul nobil crescută în frica lui Dumnezeu, de cinstiții ei părinți, își depune astăzi fericirea în mâinile distinsului domn Iosif Pojar — unul dintre redactorii gazetei noastre — pentru a-i o păstra vecinic, fără un bră.

În ziua de 2 Oct. a. c. vor fi uniți prin taina cununiei, pentru deapăruri în biserica din comuna Băiuț J. Someș, iar în 9 aceeași lună vor fi primiți în ordalul III-lea a sfântului Francisc de Asisei

Le dorim, ca drumul vieții pe care au pornit, să le fie preșarat cu florile curățeniei și cu belșugul binefacerilor. Fericirea să le fie deplină și în viața aceasta și în cealaltă.

Spre știre

Cele mai bune cărțile cu învățături folositoare sufletului vă puteți procura dela editura „Vieța Creștină“ din Cluj, Str. Chintăului 51.

Cele pe format simplu au prețuri foarte mici. Iată câteva din acestea:

- Novenă către sfânta Teresa — — 1 Leu
 - Nouă vineri către Inima lui Isus — 1 „
 - Rugăciune către sf. Iosif — — 1 „
 - Înfățișarea unui om decurând trecut la cele veșnice. de sf. Alfons M. de Liguori 2 Lei
 - Ana Wang tânără martiră și Erolism mișonar printre leproși — — — 3 „
 - Jurământul de I. Dragoslav — — — 3 „
 - Calea crucii cu 14 icoane ale sfintelor patimi a Domnului Hristos — — — 5 „
 - Prohodul Domnului Hristos, cu melodii pe note (după edit. rev Albina) — — — 5 „
 - Cele mai frumoase colinde — — — 5 „
 - Un sfânt pribeag român de Dr. Ilie Dăianu — — — 10 „
 - Viflaimul sau Nasterea Domnului Nostru Isus Hristos, (Dramă religioasă în 3 acte) de Petru Biliu Dăncuș — — — 15 „
 - Colecții de cântări religioase, partea I-VI, a o parte 3 lei, toate părțile — — — 18 „
- La comandă se va adăuga prețul de la 3 până la 5 lei speșele de poștă.

Studiu asupra covoarelor românești

Astfel se întitulează frumoasa lucrare tipărită la Cluj de Janeta Scaveru-Teclu și Liviu Teclu. Covorul Românesc, așa cum s'a țesut de bunii meșteșugari ai trecutului, cari au fost țaranii noștri, reprezintă o însemnată parte a artei noastre populare. Această parte a artei noastre populare se găsește studiată în cartea de mai sus, în mod amănunțit, științific. Autorii analizează elementele din care un covor românesc se compune, regulile de alcătuirea covorului, atât celea care privesc desenul și motivele cât și celea cari privesc coloritul.

Cele 33 planșe cuprind un număr însemnat de motive culese întocmai de pe covoarele vechi românești, din toate ținuturile țării, multe din motive fiind culese de pe covoarele chiar ale M. S. Regele Carol II, astfel cel care citește cartea cu răbdare poate spune la sfârșit că și-a îmbogățit cunoscințele în așa chip încât va putea singur să compună și să țese un adevărat covor românesc. O mai bună recomandare n'am putea da. Prețul oarecum urcat de 150 lei pentru un volum pe hârtie simplă și 300 lei pentru un volum pe hârtie fină se explică prin numeroasele clișee reproduse și prin faptul că avem de a face cu o lucrare de artă și specialitate. Lucrarea se poate procura dela autori în Cluj strada Grecianu 31 precum și la „Vieța Creștină“.

Adu-ți aminte că:

Cea mai bună faptă de milostenie; pomana cea mai mare ce o poți face cu un sărman suflet, e ca să-i dăruiești o carte bună sau să plătești pentru el un abonament la gazeta „Vieța Creștină“. Azi este mai lipsit omul de hrana sufletului decât de aceia a trupului. Mai mulți ajung în osânda de veci decât câți mor de frig sau de foame. Prin presa bună, noi ne străduim a nutri cu pâinea adevărului sufletele cari au lipsă de aceasta.

Ajuta-ți-ne la lucrarea mânăuirii sufletelor.

Nu vă pierdeți timpul

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție special creată și bine organizată pentru aceasta

poate face acest lucru mai bine și mai

eficient ca dvs.

„Serviciul Gazetelor“

Agenție Internațională de presă și publicitate
BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot cese scrie în presa din toată lumea și procură tăeturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chităm cu mulțumire următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 2 Octomvrie 1938.

Din Cluj: Dumitraș Gheorghe 50;
Provincie 100 lei; Alexandru Moldovan și Irimieș Iosif 20 lei.